

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/46/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415202611
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4415202611.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1. G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., A. XXXX/XX, 2. G. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. Q., U.. Gy. E. XXXX/X, zastúpená JUDr. Roman Jurík, advokát so sídlom Nové Zámky, Jazerná 19, IČO: 40 353 729, o zaplatenie 2.296,82 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 08.11.2017 č.k. 9C/99/2015-172, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalovaným v I. a 2. rade priznáva nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie 50 eur s príslušenstvom zastavil, žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.246,82 eura spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.03.2011 do 23.12.2014 vo výške 740,73 eura, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 2.296,82 eura od 24.12.2014 do 13.02.2015, ročný úrok z omeškania 8,5% zo sumy 2.246,82 eura od 14.12.2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že s plnením povinností jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plnenia ostatných žalovaných. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu uzatvoril dňa 01.10.2009 zmluvu o splátkovom úvere so žalovanými, v ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebného úveru v sume 4.300 eur s fixnou úrokovou sadzbou do konečnej splatnosti úveru 16,6% p.a. s mesačnou splátkou úveru od prvého čerpania úveru do 31.10.2009 vo výške 63,46 eura k poslednému dňu kalendárneho mesiaca a od 20.11.2009 vo výške 109,04 eura k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Počet splátok bol určený v počte 59 s konečnou splatnosťou úveru 20.09.2014, RPMN bolo 20,36%, priemerná hodnota RPMN 20,33%, celkové náklady spojené s úverom 2.286,18 eur. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 09.07.2013 Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava oznámila žalovaným postúpenie ich pohľadávky na žalobcu. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 mal súd preukázané, že takú uzatvoril postupca (E. a žalobca ako postupník, na základe ktorej prešla pohľadávka postupcu na žalobcu ohľadom žalovaných. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, keďže žalovaní porušili podmienky zmluvy o splátkovom úvere tým, že prestali platiť riadne a včas splátky úveru a preto došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úveru ku dňu 17.05.2013, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Právny predchodca žalobcu v tomto oznámení zároveň aj vyzval žalovaných k splateniu celej

pohľadávky spolu s príslušenstvom a to v lehote do 10 dní od prevzatia oznámenia. Keďže v tomto oznámení aj vyzval žalovaných na splatenie tohto úveru preukázal, že dodržal podmienky kogentného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo len v časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a aby bol bankou vyzvaný na zaplatenie aspoň časti svojho peňažného záväzku. V zmluve o postúpení pohľadávok je presne uvedený počet dní omeškania, ktorý je 1162 dní s tým, že tých 90 dní sa nepočíta odo dňa zosplatenia pohľadávky, ale od tej doby, keď sa dostali do omeškania žalovaní s poslednou splátkou a v označenej prílohe č. 1 je uvedený dátum poslednej úhrady splátky dňa 04.05.2010, čo znamená, že žalovaný v 1. rade sa dostal najskôr v júni 2010 do omeškania a pohľadávka bola postúpená 09.07.2013, čiže viac ako tri roky a z toho dôvodu žalobca preukázal, že si splnil svoju zákonnú povinnosť a dodržal kogentné ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa vzťahuje k omeškaniu dlžníka so splátkami úveru a nie k zaslaníu výzvy veriteľa. Okrem toho, v tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na ustanovenie druhej vety § 92 ods. 8 kde sa uvádza, že predchádzajúce ustanovenia sa nepoužijú, ak súčet všetkých omeškaní dlžníka je viac ako rok a žalobca preukázal, že súčet omeškaní žalovaných je viac ako 1000 dní, konkrétne 1162 dní. Žalobca si teda splnil podmienku § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko žalovaní boli právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013“. Je teda podľa názoru súdu aktívne legitimovaný na podanie a vymáhanie postúpenej pohľadávky. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky čo znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 OZ. Nestotožnil sa s právnou argumentáciou zástupcu žalovanej v 2. rade ohľadne zmeny žaloby, pretože v danom prípade išlo zo strany súdu k pripusteniu zmeny petitu, ktorá automaticky vyplývala z čiastočného späťvzatia žaloby o zaplatenie istiny 50 eur s príslušenstvom. Žalobca preukázal, že si neuplatňuje všetky splátky úveru, ale iba tie, ktoré nie sú premlčané a keďže zobral späť žalobu a súd v tejto časti zastavil konanie podľa § 145 ods. 2 CSP, jednoznačne musel rozhodnúť aj o pripustení zmeny žaloby o zaplatenie sumy vo výške 2.246,82 eur. Keďže žalobca jednoznačne preukázal porušenie povinnosti zo strany žalovaných, ktorí prestali riadne splácať splátky úveru, sú povinní zaplatiť žalovanú istinu spolu s úrokom z omeškania tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia a zároveň rozhodol aj o úrokoch z omeškania v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ. Žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanú istinu s tým, že s plnením povinnosti jedným zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného to znamená, že žalobca môže požadovať splnenie tejto povinnosti od ktoréhokoľvek zo žalovaných. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP a žalobcovi ktorý bol úspešný, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla v zákonnej lehote odvolaním žalovaná v 2. rade a domáhala sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnila zákonnými odvolacími dôvodmi v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. V prvom rade považovala za potrebné pozastaviť sa nad formuláciou výroku rozsudku ktorým súd uložil žalovaným splniť solidárny dlh, pričom plnením jedných z nich zanikne povinnosť plniť druhému z nich. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že zo solidárneho dlhu vzniká záväzok každému dlžníkovi samostatne, pričom je na veriteľovi, voči ktorému dlžníkovi si bude uplatňovať dlh. Z hmotnoprávneho postavenia dlžníkov vyplýva aj ich procesné postavenie. Dlžníci zo solidárneho dlhu nemôžu tvoriť nerozlučné procesné spoločenstvo. Takíto dlžníci tvoria samostatné procesné spoločenstvo a preto nemožno o ich solidárnom záväzku rozhodnúť vo výroku rozsudku tak, že s plnením záväzku jedného zo žalovaných zaniknú záväzok druhého z nich. Takáto formulácia rozsudku je charakteristická pri ručiteľských žalobách, pri ktorých má ručiteľský záväzok charakter akcesorického záväzku závislého od hlavného záväzku. Pri solidárnom záväzku však ide o samostatné záväzky každého dlžníka s právom veriteľa rozhodnúť, ktorý z veriteľov záväzok splní. Okrem tohto pochybenia sa súd dopustil aj procesného pochybenia na začiatku prvého pojednávania dňa 03.08.2017, keď po otvorení pojednávania postupoval podľa § 181 ods. 2 a až potom udelil slovo zástupcom strán na prednesené žaloby a na reakcie na ňu. Správny mal byť postup súdu opačný, teda po otvorení pojednávania mal najskôr udeliť slovo právnenému zástupcovi žalobcu na prednesenie žaloby a umožniť právnenému zástupcovi žalovanej v 2. rade vyjadriť sa k žalobe. Ide teda zjavne o iný nedostatok konania, ktorý mohol mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP). Rozsudok súdu prvej inštancie tiež považuje za nepreskúmateľný, pretože v konaní ostalo otvorených viacero otázok, na ktoré strany nedostali odpovede. Súdom nezodpovedanou otázkou je aj akceptovania zmeny žaloby podaním žalobcu z 30.03.2017. Podľa § 294 CSP sa zmena žaloby

v spotrebiteľských sporoch neprípúšťa ak je žalovaným spotrebiteľ. Súd ju mal v súlade s citovaným ustanovením neprípustiť. V ďalšej časti namietal nesprávne právne posúdenie veci v otázke interpretácie ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/203/2017. V závere uviedol, že Slovenská sporiteľňa a.s. neplatne postúpila pohľadávku na žalobcu. Žalobca potom v rozpore so zákonom vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Porušenie zákona pri zosplatnení dlhu ďalej spočívalo v porušení kogentného ustanovenia § 53 ods. 9 OZ (najmenej trojmesačné omeškanie s dlhom síce bolo, ale absentuje písomné upozornenie na možnosť použitia ust. § 565 OZ a márne uplynutie lehoty 15 do zosplatnenia). Žalobca navyše ani nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa bola žalovaným doručila oznámenie o postúpení pohľadávky. Žalobca len podaným hárkom preukázal, že 20. adresátom, medzi iným aj žalovaným, poslal nejakú poštovú zásielku. Z takéhoto háрку vôbec nevyplýva doručenie zásielok pre žalovaných, a preto nemožno ani uvažovať o hmotnoprávných účinkoch dôjdenia poštovej zásielky do vedomostnej sféry žalovaných. V závere odvolania poukázal i na nutnosť aplikovania ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. i na žalovaného v I. rade a postupovať tak prinajmenšom do času, kým Ústavný súd SR nerozhodne o nesúlade citovaného ustanovenia z ústavou.

3. K odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že sa plne stotožňuje s výrokom aj odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, a preto ho navrhuje ho potvrdiť.

4. Žalovaný v I. rade sa k odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podáva v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) prejednal odvolanie žalovanej v II. rade bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že jej odvolanie je dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania podľa § 388 CSP zmenil.

6. Odvolací súd konštatuje, že preskúmaný právny vzťah je potrebné vyhodnotiť ako vzťah spotrebiteľský, ktorá skutočnosť v konaní nebola sporná a ani nebola namietaná žiadnou zo strán sporu.

7. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda či žalobca je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok.

8. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť stranou, resp. účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca) nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/192/2004). Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie pri posudzovaní aktívnej legitímácie žalobcu dospel k nesprávnemu právnomu záveru.

9. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

10. Podľa § 525 ods. 1 OZ, postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia.

11. Podľa § 525 ods. 1 a 2 OZ, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

12. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najneskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa, v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

13. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ZoB), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“) aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. V preskúmvanej veci sa žalobca domáhal svojho nároku na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 medzi postupom E. a žalobcom, na základe ktorej postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. K žalobe pripojil zmluvu o splátkovom úvere, oznámenie o postúpení pohľadávky žalovanými zo dňa 09.07.2013 Slovenskou sporiteľňou, zmluvou o postúpení pohľadávok, ako aj jej prílohami a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 19.07.2013, ktorým už žalobca oznamoval žalovaným, že vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 19.07.2013 a žiadal o okamžité uhradenie dlžnej čiastky najneskôr do 03.08.2013. Až po podaní odporu voči platobnému rozkazu a vznesení námietky aktívnej legitimácie žalobcu, žalobca predložil oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013, ktoré oznamovala E. (právny predchodca žalobcu) žalovaným. V tomto oznámení je uvedené, že Slovenská sporiteľňa a.s. ku dňu 17.05.2013 vyhlásila mimoriadnu splatnosť poskytnutého úveru, čím sa pohľadávka zo zmluvy o úvere stala splatnou v celom rozsahu. Zároveň vyzvala žalovaných k splateniu pohľadávky spolu s príslušenstvom do 10 dní od prevzatia toho oznámenia. Súd prvej inštancie pri hodnotení týchto listinných dôkazov dospel k záveru, že žalobca v konaní riadne preukázal, že pred postúpením pohľadávky dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 ZoB ukladá a preukázaním oznámením o postúpení pohľadávky je aktívne legitimovaný na vymáhanie postúpenej pohľadávky. S takýmto právnym posúdením sa odvolací súd nestotožňuje.

15. Z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „v ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. Banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi, za podmienok stanovených v Zákone o bankách alebo v zmluve o úvere, prípadne od nej odstúpiť v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami. Rozborom ust. § 92 ods. 8 bankového zákona treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac, než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku, zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017). Súd prvej inštancie bol toho názoru, že

oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti Slovenskou sporiteľňou a.s. zo dňa 20.05.2013 došlo i k splneniu písomnej výzvy na zaplatenie žalovanej istiny. Odvolací súd sa s týmto názorom nestotožňuje. Pokiaľ ide o mimoriadnu splatnosť vyhlásenú právnym predchodcom žalobcu zo dňa 20.05.2013, v tejto súvislosti je nutné poukázať na ust. § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, aj keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V konaní však nebolo preukázané, že by bola banka pred postúpením pohľadávky takýmto spôsobom postupovala. Vzhľadom na ust. § 53 ods. 9 OZ sa uplatní pre spotrebiteľský právny vzťah osobitný právny režim v prípade záväzkových vzťahov, ktoré vznikli na základe spotrebiteľskej zmluvy. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré má spotrebiteľ ako dlžník vykonať v splátkach, môže veriteľ ako dodávateľ žiadosťou o zaplatenie uplatniť stratu výhody splátok až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania s úhradou splátky pokiaľ súčasne upovedomí spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Pokiaľ ide o upozornenie podľa § 53 ods. 9 OZ tak zákonodarca má na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa musí nevyhnutne dostať do sféry dispozície spotrebiteľa a z ktorej obsahu musí byť zrejmé jednak splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu 53 ods. 9 OZ a jednak výslovne upozornenie spotrebiteľa na vykonanie práva dodávateľa podľa § 565 OZ.

16. Žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca bol urobil vo vzťahu k žalovaným písomnú výzvu tak, ako je uvedené v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V danom prípade, ak žalovaní porušovali povinnosti vyplývajúce z úverovej zmluvy a boli by nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní s plnením čo i len časti ich peňažného záväzku voči banke, banka by žalovaných písomne vyzvala na splnenie tohto peňažného záväzku a žalovaní by svoj záväzok nesplnili, až potom by mohla banka platne postúpiť svoju pohľadávku, ktorá zodpovedala predmetnému peňažnému záväzku písomnou zmluvou a to aj právnickej osobe, ktorá nie je bankou. V preskúmvanej veci však právny predchodca žalobcu takúto písomnú výzvu voči žalovaným neurobil, zaslal im len oznámenie o mimoriadnej splatnosti zo dňa 20.05.2013, ktorom síce uvádza, že vyzýva k splateniu celej vyššie uvedenej pohľadávky do 10 dní od prevzatia tohto oznámenia, avšak takáto výzva nenapĺňa náležitosti tak ako je vyššie uvedené a nemožno ju považovať za výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB. Ak tieto predpoklady splnené neboli, neprichádza do úvahy zákonné postúpenie pohľadávky, pretože nenastala splatnosť predmetnej pohľadávky, a preto takúto nesplatenú pohľadávku banka nemohla postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, teda takej, ktorá nebola bankou. Písomná výzva banky vo vzťahu k dlžníkovi je totiž základom toho, aby mohla nastať splatnosť pohľadávky. Z toho vyplýva, že banka mohla postúpiť len pohľadávku, ktorá už v čase postúpenia bola splatnou. Pokiaľ žalobca nepreukázal plnenie povinnosti banky písomnou výzvou vo vzťahu k dlžníkovi, vyzvať tohto dlžníka na úhradu záväzku, tak potom je potrebné vychádzať z toho, že postúpenie pohľadávky je neplatné podľa ust. § 39 OZ a tým žalobca nemohol nadobudnúť postúpením predmetnú pohľadávku vo vzťahu k žalovaným platne, a to aj za splnenia predpokladu, že žalovaní by boli nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Za takéhoto skutkového stavu je potom potrebné vyvodiť ten právny záver, že na strane žalobcu nebola daná aktívna vecná legitímácia na uplatnenie predmetného nároku vo vzťahu k žalovaným.

17. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti a súvisiacom výroku o trovách konania postupom podľa § 388 CSP zmenil.

18. Vzhľadom ku skutočnosti, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietol, nezaoberal sa už ďalšími odvolacími dôvodmi spočívajúcimi v porušení procesných povinností v konaní, ako aj pri vyhotovovaní rozhodnutia, pretože na rozhodnutie odvolacieho súdu by to nič nezmenilo, keď žaloba bola zamietnutá.

19. O náhrade trov konania tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).